

Kūrybinių dirbtuvių, kurias Telšių Žemaitės dramos teatre veda britų režisierius, aktorius Michaelis Woodwodas, akimirkos. Laimutės Pocevičienės nuotraukos

SAVI pasididžiavimas, bet ir visas Telšių miestas gali jais didžiuotis.

Duoklė Žemaitės dramos teatrui būtų neatiduota nepaminėjus jūsų ilgametės režisierės Laimutės Pocevičienės. Ji pelnė mano Londono kolegų didžiulę pagarbą kaip talentinga ir kūrybinga režisierė ir pasižymėjusi jaunų vaidinančių mokinių vadovė. Jos pastatymai visada buvo festivalių rengtų Londone, ryškiausias įvykis, ir ji yra įkvėpimo jėga ir šaltinis man ir, tikiuosi jūs sutikssite, jūsų studijai. Galiausiai yra svarbu pasakyti, kad festivaliai, kuriuos rengėme kartu ištikus metus, nėra vien tik teatras; jie leido mums pasidalinti savo idėjomis ir kultūromis bei užmegzti visą gyvenimą besitęsiančią draugystę,“ – rašo Michaelis Woodwo-

(Nukelta į 20 p.)

TO REIKIA TEATRUI, REIKIA MIESTUI...

ELĖ KAKANAUSKIENĖ

Savanorystė ir teatras... Niekada anksčiau nebuvo susimąsčiusi, kad savanoriauju Telšių Žemaitės dramos teatre. Aš, kai to prireikdavo, jam tiesiog talkindavau.

Esu gryna telšiškė, tik septynerius metus praleidusi studijuodama „tremtyje“ – Lietuvos sostinėje Vilniuje, tad natūralu, jog pažįstu daug žmonių savo mieste. Taip jau įprasta, kad žemaitis žemaičiui visada padeda. Kodėl gi ne, jei gali tai daryti?

Mano draugystė su Telšių Žemaitės dramos teatro režisierė Laimute Pocevičiene prasidėjo seniai. Laimutė vadovauja vaikų ir jaunimo teatro studijai SAVI. Ji ne tik kuria spektaklius, įvairias scenines programas, bet ir kartu su aktoriais vyksta į tarptautinius festivalius, Telšiuose organizuoja tarptautinį festivalį „Teatras – tautos sparnai“. Jų metu ir praverčia mano anglų kalbos žinios. Verčiu žodžiu, raštu, supažindinu svečius su mūsų miestu, atlieku „perpasakotojos“ vaidmenį spaudos konferencijose, renginių pristatymuose, sėdėdama šalia svečių, nemokančių lietuvių kalbos, tyliai anglų kalba pasakojau, ką kalba aktoriai scenoje ir kt.

Džiaugiuosi, kad mūsų miestas turi teatrą, kad jis daro gražius dalykus, stato puikius spektaklius, tad padėti jam vienas malonumas. Geras šitas jausmas, o kur dar susitikimai su naujais žmonėmis! Draugystė su režisieriumi iš Londono Michaeliu Woodwoodu taip ir prasidėjo prieš keliolika metų žodis žodin verčiant „Atviro rato“ spektaklį. Iki šiol dar prisimename tą mūsų pirmąjį susitikimą, kai jį ekskursijos metu supažindinau su miestu, kai pasakojau, kaip jis nuolat keičiasi, kaip čia vis atsiranda kažkas naujo.

M. Woodwodas yra ne vieną kartą atvežęs aktorių trupes į Telšius. Dar daugiau Telšiuose vyko susitikimų su juo. Daug laiko jis skiria Telšiams.

Smagu, kad vaikų ir jaunimo studijos SAVI jaunieji aktoriai jau patys puikiai susitvarko versdami raštu ir žodžiu iš lietuvių į anglų kalbą. L. Pocevičienė dabar mane į talką pasikviečia itin atsakingais momentais. Ji paskambina, paprašo ar parašo, kad reikia pagalbos, ir to užtenka: žinau, kad esu reikalinga, ir einu. Negali atsisakyti, turi surasti laiko, nes to reikia teatrui, reikia miestui.